

Internasjonalt danseprosjekt:

– Hva er et sa

Willie Stark og Bianca Hisse har vært i Hammerfest i to uker både for å lære hva samfunn betyr for dem, men også for å lære mer om Hammerfest-samfunnet.

Alle foto: Linn Marit Hermansen

I to uker har Bianca Hisse og Willie Stark vært på danse-residens hos Davvi - Senter for scenekunst som en del av et stort, internasjonalt danseprosjekt. I tiden her har de lært mer enn de hadde forventet, og de tar begge med seg mange nye tanker i bagasjen hjem.

LINN MARIT HERMANSEN
linn@hammerfestingen.no

– Prosjektet heter «CROWD», og det er et samarbeid mellom flere forskjellige land. Hver institusjon har en danser fra deres land, og to og to dansere går sammen og lærer hverandre å kjenne, forklarer Hisse.

I motsetning til andre residenser har ikke målet denne gangen vært å skape noe de fysisk kan vise fram.

– Før vi kom hit var vi to uker i Tyskland for å bli kjent med hverandre. Der startet vi diskusjonene

våre, og da vi kom opp hit hadde vi to uker til å utforske spørsmålene. Prosjektet fokuserer på hvordan jobbe med dans i et samfunn, og hvordan vi relaterer til samfunnsbasert kunst, forklarer Hisse.

– Vi har fokusert på spørsmålene om hva er et samfunn, hva definerer et samfunn, har vi samme definisjon, og dette har vi snakket om i dybde, legger Stark til.

Hva er et samfunn?

Og de har kommet til en halv konklusjon på hva et samfunn egentlig er.

– Det vi har kommet fram til kan selvfølgelig endre seg, men vi tenker at et samfunn er en gruppe mennesker med felles grunn. Det være seg samme trosretning, felles kultur, felles språk, etnisitet. Men for å bygge et samfunn må denne gruppen mennesker bevisstgjøres, og det må kjærlighet og respekt til, forklarer Stark.

Hisse påpeker at flere samfunn gjerne kan overlappe hverandre.

– Noen kan gjerne tilhøre flere grupper. At med den identiteten du har, så ser du deg selv kanskje i flere

samfunn. For eksempel kommer jeg fra Brasil, så jeg identifiserer meg med kulturen der. Men samtidig så bor jeg her i Norge, og jeg føler at jeg hører til her og, forklarer hun.

De to synes det er spennende å ikke trenge å komme opp med et ferdig produkt.

– Vi er mindre stresset av å presentere et resultat fordi det i bunn og grunn ikke finnes. Vi har tid til å reflektere over tingene og snakke skikkelig om de. Det er første gang jeg har vært på residens og snakket mer enn jeg har danset, sier Stark.

– Ofte når du jobber med dans så øver vi så mye at vi glemmer hvorfor vi gjør de bevegelsene vi gjør. Nå har vi mulighet til å reflektere over hvorfor vi gjør ting, så selv om vi ikke har danset så mye, så har vi utviklet oss veldig på dette. Det som er så spennende er at vi har veldig ulik bakgrunn, men likevel har vi mange fellestrekk i måten vi tenker på, hvordan vi ser verden og hva som inspirerer oss, legger Hisse til.

– Min stil er improvisasjon

Stark er fransk, men kommer

opprinnelig fra Uganda og bor i Tyskland.

– Så for vår del blir dette veldig internasjonalt, for vi begge representerer sånn sett mer enn bare et land hver.

Stark begynte å danse som ung tenåring.

– Jeg startet med moderne dans og holdt på med det i et par år. Senere i tenårene så jeg en framførelse av noen urbane dansere, og ble forelsket i denne stilen. Jeg tenkte at dette vil jeg gjøre. De fleste starter med danseundervisning, men jeg startet med improvisasjon og freestyle. Jeg etterlignet bevegelser jeg så og utviklet meg på den måten. Jeg tror sånn sett at kjernen i min stil er improvisasjon. Senere startet jeg også med samtids- og afrodans. Nå jobber jeg fulltid med dans, også i teater. Jeg er danser, koreograf, artist og modell. Jeg arrangerer danseverksteder over hele Europa, forteller hun.

Den flerkulturelle danseren hadde ingen anelse om at det ville være mulig for henne å se verden på denne måten.

– Jeg tenkte at det fantes så

mange dansere som var bedre enn meg, som hadde danseutdanning og som hadde gode papirer på at de var dansere. Jeg trodde ikke at det var mulig for meg før jeg ble booket for aller første gang i 2012. Jeg håper jeg kan jobbe med dans resten av livet, for det gir meg så mye, sier Stark.

Visuell kunst

Dansen startet i tenårene også for Hisse.

– Jeg husker min mor sa jeg kunne dra med bestemor til et dansestudio og melde meg på et kurs. Jeg endte opp med å melde meg på alle kursene de hadde, og jeg danset tre timer for dagen hver eneste dag. Så man kan si jeg var litt besatt, humrer hun.

Etter hvert lot hun seg fange av den visuelle kunstscenen.

– Jeg husker jeg så et teaterstykke som var uten ord. Det var bare kropp, og det var så vakkert. Jeg tenkte at dette var noe jeg ville gjøre. Senere i livet har jeg også begynt å jobbe med skulpturer, og i dag blander jeg visuell kunst med dans. Jeg prøver å blande litt